

Arrest

nr. 348 130 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 december 2025 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 20 november 2025.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 12 mei 2025 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 november 2025 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12/05/2025 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): E.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...)2006

Geboorteplaats: Jerevan

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag als descendent ten laste van mevrouw A. L. (RRN (...)) met Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt: "de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. [...]" (eigen onderlijning)

Uit het administratief dossier en uit het rijksregister blijkt dat betrokkene en referentiepersoon nooit hebben samengewoond. Betrokkene woont in de stad Tienen en referentiepersoon in de stad Antwerpen. Er zijn geen indicaties in het dossier of in het rijksregister van betrokkene dat zij haar grootmoeder later zal vervoegen op haar adres. Betrokkene blijft ingescheven op het adres van haar ouders. Gezien dit gegeven, kan niet worden vastgesteld dat betrokkene de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen en voldoet zij niet aan de hoger gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert een enig middel aan tegen de bestreden beslissing, dat zij als volgt uiteenzet:

"2.1. Middelen:

- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto:
 - Schending van Art. 42 § 1 vreemdelingenwet juncto Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
 - Schending van de materiële motiveringsplicht juncto Artikel 22bis van de Belgische Grondwet en Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (artikel 3)
 - Schending van art. 40ter vreemdelingenwet juncto 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet
 - Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur:
- Zorgvuldigheidsplicht

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker wenst op te merken dat verweerder artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° vreemdelingenwet onjuist en te strikt toepast door de voorwaarde “begeleiden of zich bij hem voegen” praktisch gelijk te stellen aan (voorafgaande of onmiddellijke) samenwoning en louter op basis van het rijksregister te besluiten dat niet aan de voorwaarde is voldaan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft evenwel herhaaldelijk geoordeeld dat “begeleiden/vervoegen” moet worden begrepen als het bestaan van een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband (gezinscel), en dat een samenwoning strikt genomen niet vereist is om aan dit criterium te voldoen.

In die zin oordeelde de Raad dat de termen “begeleiden” of “vervoegen” niet mogen worden herleid tot een louter administratieve adresvoorwaarde, maar moeten worden beoordeeld aan de hand van de realiteit van de gezinsband; hierbij verwijst de Raad bovendien naar vaste rechtspraak van de Raad van State, waaruit eveneens volgt dat samenwoning niet constitutief is voor het bestaan van een gezinscel.

Zich voegen bij staat immers niet gelijk aan hetzelfde adres. De DVZ mag geen extra voorwaarde toevoegen aan de wet.

Verzoeker wenst tevens op te merken dat de Raad uitdrukkelijk aanvaardt dat het “zich voegen bij” niet inhoudt dat de betrokkenen noodzakelijk op hetzelfde adres moeten samenwonen. Het criterium vergt hoogstens dat er sprake is van een minimum aan relatie; een automatische weigering enkel omdat (nog) geen gemeenschappelijk adres in het rijksregister voorkomt, is dus een onwettige toepassing van artikel 40ter Vw.

De Raad sanctioneert beslissingen waarbij de gemachtigde, onder het mom van interpretatie, feitelijk een bijkomende voorwaarde toevoegt aan de wet (zoals “samenwoning” of een absoluut doorslaggevend karakter van de inschrijving), terwijl artikel 40ter geen “vaste criteria” oplegt voor de invulling van “vergezellen” of “zich voegen bij” en de appreciatiemarge niet toelaat om strengere voorwaarden op te leggen dan wat noodzakelijk is om een reëel gezinsleven te beoordelen.

Immers is het rijksregister niet genoeg; intentie en concrete elementen moeten worden onderzocht, wat in casu niet gebeurd is door DVZ.

Verzoeker wenst op te merken dat uit het administratief dossier ondubbelzinnig blijkt dat de referentiepersoon, zijnde de grootmoeder, ondanks het feit dat zij niet op hetzelfde adres zijn ingeschreven,

steeds structureel en duurzaam financieel heeft bijgedragen aan de kosten en lasten van het gezin van verzoeker. Zo heeft zij onder meer ingestaan voor de betaling van de huur, evenals voor diverse nutvoorzieningen en andere essentiële gezinskosten.

Deze financiële ondersteuning is geen occasionele of marginale hulp, maar vormt een wezenlijk element van de feitelijke gezinsband en afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon. De bewijsstukken die deze bijdragen aantonen, werden reeds bij de initiële aanvraag gevoegd en nadien geactualiseerd, zodat verweerder hierover volledig geïnformeerd was.

Door aan deze concrete en objectieve elementen volledig voorbij te gaan en zich uitsluitend te baseren op het ontbreken van samenwoning en het verschil in inschrijvingsadres, heeft verweerder het begrip “begeleiden of zich voegen bij” op een kennelijk onredelijk wijze ingevuld. Nochtans blijkt uit vaste rechtspraak dat het bestaan van een gezinscel niet uitsluitend wordt bepaald door samenwoning, maar mede door duurzame financiële, materiële en affectieve banden, die in casu ruimschoots zijn aangetoond.

De bestreden beslissing miskent aldus de feitelijke realiteit van het gezinsleven, zoals die uit het administratief dossier blijkt, en is om die reden onvoldoende zorgvuldig voorbereid en ontoereikend gemotiveerd, in strijd met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Conclusie: verzoeker wenst voorts op te merken dat de bestreden beslissing uitsluitend vertrekt van twee vaststellingen (i) geen historische samenwoning en (ii) verschillende inschrijvingsadressen en daaruit zonder verdere analyse afleidt dat verzoeker de referentiepersoon niet komt begeleiden of vervoegen. Een dergelijke redenering miskent dat het wettelijke criterium betrekking heeft op de feitelijke gezinsband en/of de concrete gezinsherenigingsdynamiek, en niet op een zuiver administratief gegeven. Door geen inhoudelijk onderzoek te verrichten naar de concrete relatie, afhankelijkheid, zorgbehoefte, contact en reële intentie om samen een gezinscel te vormen, is de beslissing onvoldoende zorgvuldig en ontoereikend gemotiveerd.

Tot slot: verzoeker wenst op te merken dat DVZ in casu het ontbreken van samenwoning en het huidige verschil in inschrijvingsadres doorslaggevend maakt, terwijl artikel 40ter enkel vereist dat verzoeker de referentiepersoon komt begeleiden of vervoegen, wat juridisch neerkomt op het aantonen van een daadwerkelijke gezinsband/gezinscel. De Raad bevestigt dat deze beoordeling niet mag worden gereduceerd tot een louter adrescriterium en dat samenwoning niet constitutief is.

Bijgevolg is de bestreden beslissing onwettig in zoverre zij, zonder reële beoordeling van de gezinsband en de concrete intentie tot gezinsvorming, de aanvraag afwijst op basis van een administratieve momentopname.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en de conclusie: rhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekers met hun Belgische (groot)moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en recht van bewaring van de referentiepersoon betreft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;”.

3.2. De Raad herinnert eraan dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat deze motivering de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet afdoende zijn, wat inhoudt dat zij in rechte en in feite evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing van 20 november 2025 zet de determinerende motieven uiteen waarop zij steunt. Verweerder verwijst naar artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en naar artikel 52, § 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, en oordeelt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde om de Belgische referentiepersoon te begeleiden of zich bij haar te voegen. Verweerder steunt daarbij op de gegevens van het administratief dossier en het rijksregister: verzoekster en de referentiepersoon hebben nooit samengewoond, zij zijn ingeschreven op verschillende adressen in verschillende steden, verzoekster blijft ingeschreven op het adres van haar ouders, en niets wijst op een vestiging bij de grootmoeder.

Verweerder verduidelijkt dat de voorwaarden voor gezinshereniging cumulatief zijn en dat de aanvraag wordt geweigerd zodra één voorwaarde niet is vervuld.

Verzoekster heeft kennis van de redenen van de weigering en heeft aldus kunnen oordelen of een beroep zinvol was. De formele motiveringsplicht is daarmee nageleefd.

Verzoekster betwist ook de inhoud van de motieven. De Raad onderzoekt het middel daarom verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij dat onderzoek stelt de Raad zijn beoordeling niet in de plaats van die van de administratieve overheid. Hij gaat enkel na of verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

(...)

2° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn van de Belg of van diens echtgenoot of geregistreerde partner bedoeld in het eerste lid, 1°, beneden de leeftijd van achttien jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen. De rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet bereikt heeft, dient aan te tonen dat de Belg, diens echtgenoot of geregistreerde partner, het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over hem uitoefent. Indien het ouderlijk gezag wordt gedeeld, dient hij aan te tonen dat de andere houder van het ouderlijk gezag zijn toestemming heeft gegeven. Indien de Belg, diens echtgenoot of de geregistreerde partner het ouderlijk gezag niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd;

(...)”.

Verzoekster toont niet aan dat zij de Belgische referentiepersoon begeleidt of zich bij haar voegt. De notie “begeleiden” of “zich bij hem voegen” veronderstelt in de eerste plaats een samenwonen, of impliceert minstens dat het de betrokkene toekomt aan te tonen dat zij een minimum aan gemeenschappelijk leven met de referentiepersoon onderhoudt, door bewijzen voor te leggen van een financiële en affectieve band. Een samenwonen is dus niet onontbeerlijk om aan deze voorwaarde te voldoen. Ligt geen samenwonen voor, dan komt het de aanvrager toe concrete elementen aan te brengen waaruit een effectief beleefde gezinsband blijkt.

Verweerder heeft vastgesteld dat verzoekster en de referentiepersoon nooit hebben samengewoond, dat zij in verschillende steden zijn ingeschreven en dat verzoekster ingeschreven blijft op het adres van haar ouders. Verzoekster betwist deze vaststellingen niet. Het kwam haar dan ook toe aan te tonen dat zij, ondanks de afzonderlijke woonplaats, een effectief beleefde gezinsband met haar grootmoeder onderhoudt. Daarin blijft zij in gebreke.

Zij voert geen enkel element aan van een affectieve band of van een gedeeld gezinsleven, en zij duidt niet concreet aan welke gegevens uit het administratief dossier verweerder zou hebben miskend.

Verzoekster verwijst naar financiële tussenkomsten van de referentiepersoon, met name de betaling van huur, nutsvoorzieningen en andere kosten. Deze tussenkomsten betreffen de kosten van haar verblijf in België, bij haar ouders te Tienen. Zij tonen niet aan dat verzoekster haar in Antwerpen verblijvende grootmoeder begeleidt of zich bij haar voegt, maar wijzen veeleer op een ondersteuning binnen de bestaande gezinscel met de ouders. Een financiële tussenkomst betreft bovendien hoogstens de voorwaarde van het ten laste zijn, die een afzonderlijke voorwaarde vormt naast de door verweerder gehanteerde voorwaarde van het begeleiden of vervoegen. Een aangetoonde financiële afhankelijkheid ontslaat verzoekster dus niet van de last aan te tonen dat zij de referentiepersoon daadwerkelijk begeleidt of zich bij haar voegt.

Verzoekster verwijt verweerder geen inhoudelijk onderzoek naar de gezinsband te hebben gevoerd en geen belangenafweging te hebben gemaakt. Nu verzoekster zelf geen concrete elementen van een gemeenschappelijk leven heeft aangebracht, hoefde verweerder de aard en de hechtheid van de familiale banden niet ambtshalve te onderzoeken en evenmin een afzonderlijke belangenafweging te maken.

Verweerder kon op grond van de vastgestelde gegevens zonder kennelijke beoordelingsfout besluiten dat niet is aangetoond dat verzoekster de referentiepersoon begeleidt of zich bij haar voegt.

Voor zover verzoekster aanvoert dat verweerder is uitgegaan van een onjuiste feitenvinding en van hypothesen over het recht van bewaring van de referentiepersoon, mist dit betoog grondslag. De voorwaarde van het recht van bewaring geldt enkel voor de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn die de leeftijd van 18 jaar nog niet heeft bereikt. Verzoekster was op het ogenblik van haar aanvraag meerderjarig, zodat deze voorwaarde voor haar niet aan de orde is. Om dezelfde reden maakt verzoekster niet aannemelijk hoe verweerder artikel 22*bis* van de Grondwet of artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind zou hebben geschonden, nu deze bepalingen het kind beschermen en verzoekster meerderjarig is. Verzoekster werkt deze grieven overigens niet verder uit.

Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT